

ЗМІСТ

1933 — 1939	3
Без назви	4
Безсмертне	5
Чоловікові	6
Чужа весна	7
ЧОРНА ПЛОЩА	8
Гострі очі розкриті в морок	11
Я руці, що біла, — не пробачу	12
КОЗАЧОК	13
Літо	14
Махнуть рукою! Розіллять вино!	15
Лист	16
Люблю я проходити помалу	20
СОНЯШНИЙ СПОГАД	22
Моя душа й по темнім трунку	24
Мужчинам	25
Ніч була розбурхана та тьмяна	26
Неповторне свято	27
Напередодні	28
П'ЯТНАДЦЯТА ОСІНЬ	30
П'ЯТИЙ ПОВЕРХ (Емігрантське)	32
Пломінний день	34
Подорожній	36
Радість	39
Поворот	40
Сонний день	42
Сьогодні кожний крок хотів би бути вальсом ..	
Сучасникам	45
Тільки вечір злітає на місто	46
Вечірня пісня	48
Усе — лише не це!	50
Весняне	51
Відповідь	52
Вірність	53
Засудженим	54
Життя	55
ТанГо	56
За кордоном	57
Відвічне	58
НА СМЕРТЬ ГРИЦЬКА ЧУПРИНКИ	60
Біографія	60

*Д.Д.
Наближається спогадів повінь...
В.Сосюра*

Незнаний нам початок і кінець,
Не розуміємо таємну віру,
Коли жаття спітає у вінець
В незнаній черзі віру і зневіру.
На світлий день спадає чорна тінь
Зловістих хмар, мов жалібний серпанок,
А зимну ніч, безсилу від тремтінь,
Бере в обійми полум'яний ранок.
Залізну силу, що не має меж,
Дихання Боже в сльози перетопить
І скрутить бич безжалісних пожеж
З маленьких іскор, схованих у попіл.
Так кроки — нами зв'язані навів
У Божих меж — назавжди розминулись.
Без теплих слів, без дрогнення повік
Ми попрощались десь на розі вулиць.
Але, буває, крізь вогонь межі
Минулі дні вертаються, як спогад.
Ми завтра знов не будемо чужі,
Це світлий дар приймаючи від Бога

БЕЗ НАЗВИ

Д.Д.

Не любов, не примха й не пригода, —
Ще не всьому зватися дано!
Ще не завжди ж у глибоких водах
Відшукаєш непорушне дно.
І коли Твоя душа воскресла
Знову мчиться у осяйну путь,
Не питай чиї натхненні весла
Темний беріг вміли відштовхнуть.
Не любов, не ніжність і не пристрасть,
Тільки серце — збуджений орел!
Пий же бризки, свіжі та іскристі,
Безіменних, радісних джерел!

БЕЗСМЕРТНЕ

Упало світло ліхтарів
На день конаючий і тихий,
Та перед смертю він зустрів
Посмертні свічі — дивним сміхом.
І, мабуть, кожний з нас відчув
Той сміх, як переможну силу,
Як перенесену свічу
За межі схилу.
І це тому я, мов у сні,
Пішла серединою вулиць,
І очі, зустрічні, ясні,
Не глянули, а розчахнулись.
Та я минала всі вогні,
Як світло не своєї брами,
Бо чула: жданий довгі дні —
Вже йде з безсмертними дарами.

ЧОЛОВІКОВІ

Не цвітуть на вікні герані —
Сонний символ спокійних буднів.
Ми весь час стоїмо на грані
Невідомих шляхів майбутніх.
І тому, що в своїм полоні
Не тримають нас речі й стіни,
Ні на день в душі не холоде
Молодече бажання чину.
Що нам щастя солодких звичок
У незмінних обіймах дому,-
Може, завтра вже нас відкличе
Канонада грізного грому.
І напружений погляд хоче
Відшукати у тьмі глибокій
Блискавок фанатичні очі,
А не місяця мрійний спокій.

ЧУЖА ВЕСНА

Десь, цілком недалеко, засліплює світло,
Десь ридають трамваї і мучаться авта,
Але тут, в синіх сутінках, тиша завітла,
А за сонними вікнами блимає нафта.
Я піду, як звичайно, порожнім провулком,
Бо мене обійматиме вітер весняний,
Мої кроки і серце застукають гулко,
І тебе я зустріну, як завжди, незнаний.
Ти для мене чужий, не з єдиного краю,
А тому не затерти поплутані межі,
Тільки подмухів теплих розбещена згряя
Все б хотіла спалить у весняній пожежі!
А потім, серед ночі, в маленькій кімнаті,
Може, мріяти будеш про радісну близькість,
Тільки я мушу твердо й безжалісно знати,
Що не зродиться полум'я з вогненних блисків.

ЧОРНА ПЛОЩА

I

Це ввижається в ніч, ледве змучена пам'ять
Божевільних думок від вогню не хоронить,
І вони закипають, іскряться снопами,
Щоб пізніше застигнути сріблом на скронях.
Тільки вранці, як вітер полоще
Звислі руки дерев і пропалені чола,
Я лишаю її, чорну, стиснуту площу,
І виходжу у світ — з синім небом довкола.

II

Сірий натовп, похмурий натовп,
І не очі, а темна муть.
Хтось зігнувся — камінь підняти,
Хтось зірвався — мене штовхнуть.
А один сковзнув по асфальті
І в лице мені засвістав.
Вчора він цілував мої пальці,
А хотів цілувати уста.
Сміх жіночий злорадо тріснув
І у горлі здушив мій клич.
Як же ж душно і як же ж тісно
В олив'яних кліщах облич!
Підгинаються, в'язнуть ноги...
Очі п'ють безпросвітну тьму...
Мить одна — і безсилий стогін
Розколише застиглу муть.

III

Мужні пальці торкнулись рук,
Хиже серце забилося поруч.
Знову тіло — напнутий лук,
Гостра радість — стрілою вгору.
Відсахнулась на мить юрба,
Покотилось по ній потоком:
Не чіпати лише раба,
А такого — цілити в око!
На чолі твоїм темний знак,
Кров червона тече струмками,
Та тепер я за двох міцна
І за двох піднімаю камінь.
Не загинеш! За муром день
Ллється з неба вином гарячим,
І життя не стоїть, а йде
З гострим сміхом і гострим плачем.
Олив'яне лице юрби
Згине в сонці і блискавицях —
Тільки вітер нас буде бить
По звитяжних, щасливих лицях!

ГОСТРІ ОЧІ РОЗКРИТІ В МОРОК...

Гострі очі розкриті в морок,
Б'є годинник: чотири, п'ять...
Моє серце в гарячих зморах,
Я й сьогодні не можу спати.
Але завтра спокійно встану,
Так, як завжди, без жодних змін,
І в життя, як в безжурний танок,
Увійду до нічних годин.
Придушу свій невпинний спогад.
Буду радість давати й сміх.
Тільки тим дана перемога,
Хто й у болі сміятись зміг!